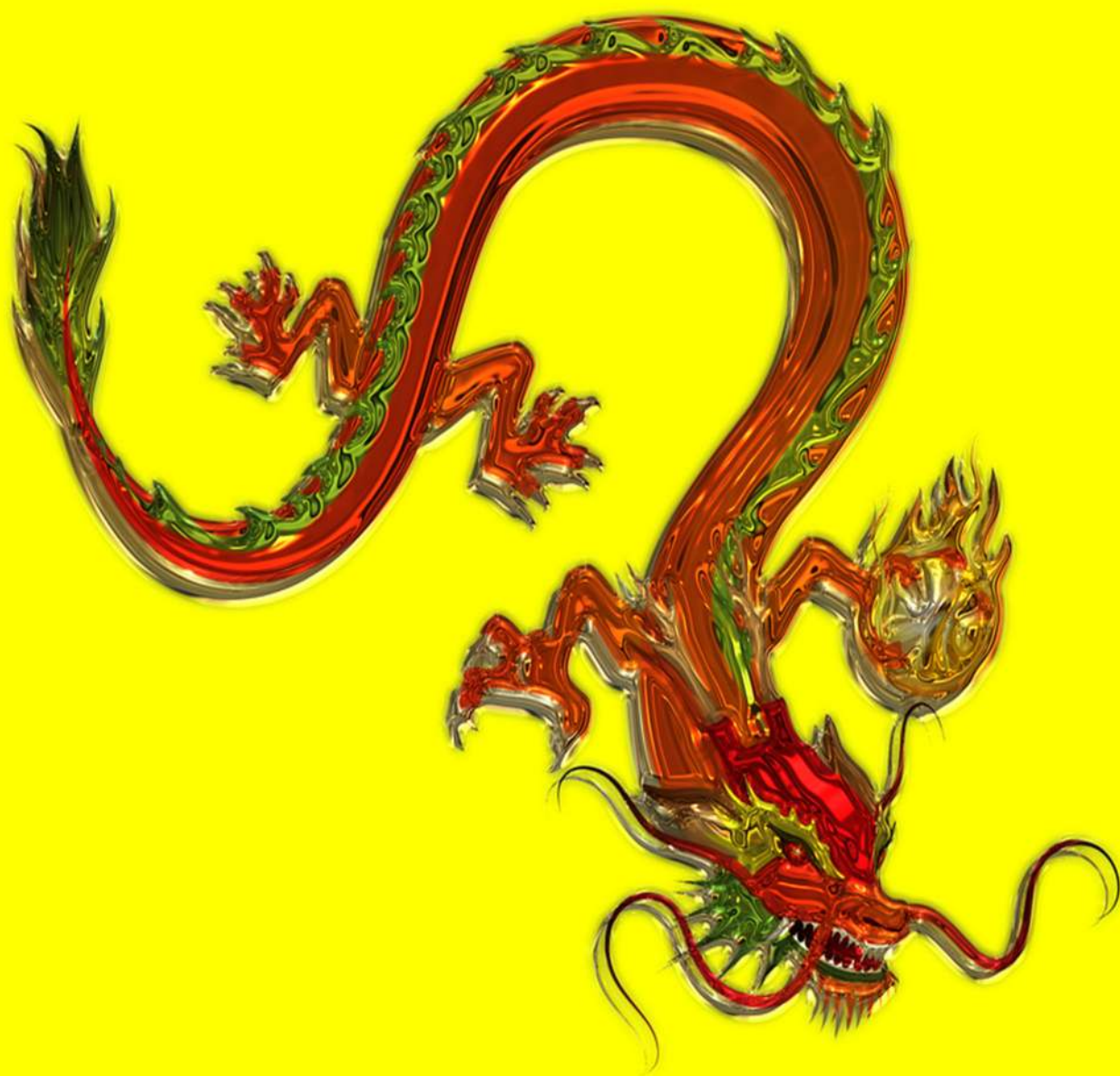

Jakobs Eventyr

Danske folkefortællinger
For børn og barnlige sjæle

Indhold

Dragedræberen	3
Pigen og rumraketten	10
Nissen som skulle have ny bil	15
En duft af blomster	17
Brevet fra Farmor.....	20

Dragedræberen

Der var engang en kejser i et lille land langt, langt borte. Landet hed Langbortistan. Det var et bjergrigt land, hvor menneskene levede i fred og fordragelighed og hver passede sit. Og sådan havde det været i mange år.

Men kejseren kedede sig frygteligt. Han ville gerne gøre noget godt for folket, men han vidste bare ikke hvad.

Han spurgte derfor sine rådgivere hvad han skulle gøre.

Problemet var, at der ingen problemer var i Langbortistan.

Så de måtte finde på nogle nye problemer, som kejseren kunne hjælpe med at løse.

Rådgiverne grublede længe over det og gav så kejseren følgende råd.

Først skaber vi en masse problemer og så tilbyder vi en løsning, som vi kan tjene penge på, sagde rådgiverne.

Genialt, grinede kejseren.

Rådgiverne foreslog kejseren, at der skulle laves en ny lov, hvor alt skulle være omvendt.

Vi bytter om på alt. Op og ned, frem og tilbage, højre og venstre, Nord og Syd, Øst og Vest, dag og nat. Kort sagt alt skal være omvendt. Og vores land skal ikke længere hedde Langbortistan. Fra nu af skal landet hedde Omvendtistan, sagde rådgiverne. Landet hvor alt er omvendt.

Hvad nu hvis befolkningen ikke følger min nye lov, spurgte kejseren bekymret.

Så skræmmer vi dem med noget alle kan forstå, men ingen kan se, sagde rådgiverne i munden på hinanden. Ja, sagde kejseren, men hvad?

Jo, svarede rådgiverne. Vi siger til befolkningen, at hvis de ikke følger den nye lov bliver de spist af en farlig drage, som bor oppe i bjergene. De går alligevel aldrig op i bjergene og kigger efter, så det opdager de ikke.

Genialt, udbrød kejseren begejstret. Som sagt så gjort.

Den næste dag blev kejserens nye lov meldt ud på landets radio og TV.

Og der blev straks sat skilte op overalt i landet så befolkningen hele tiden blev mindet om den nye lov.

Velkommen til
Omvendistan

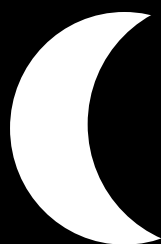
Op ↓ Ned ↑

← Højre
Venstre →

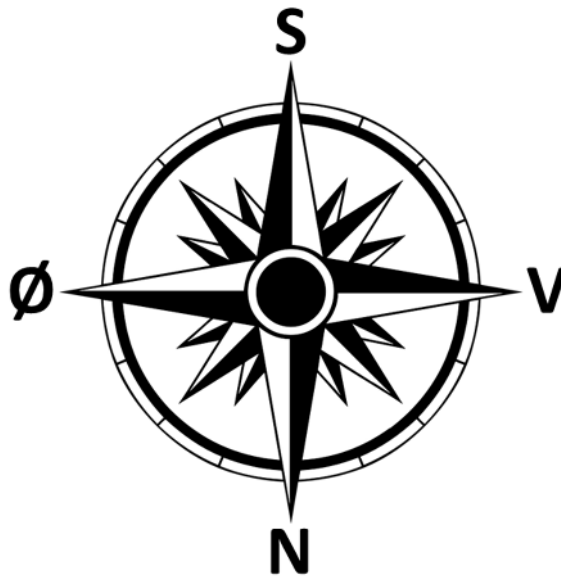
Nat

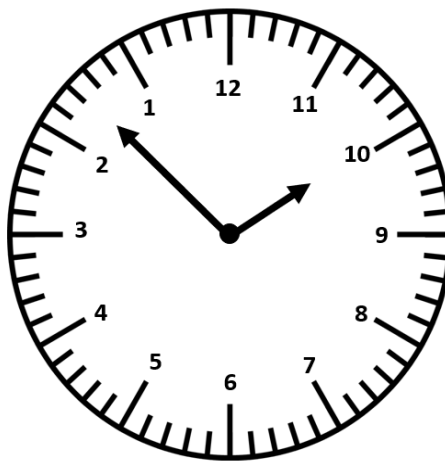
Dag

Og kejseren befalede at verdenshjørnerne skulle byttes rundt og alle kompasser laves om.

Og kejseren befalede at alle ure skulle gå baglæns.

Alle mennesker i Langbortistan blev fuldstændigt forvirrede og hvad der før var et hyggeligt land, blev nu et uhyggeligt land.

Men alle var bange for dragen så de fulgte kejserens nye lov så godt de kunne.

Men i Langbortistan boede der heldigvis en klog lille pige der hed Ida. Og Ida var ganske fornuftig for hun spurgte sin far og mor, hvorfor kejseren vendte op og ned på alting? Så sagde hendes far og mor, at det vidste de ikke.

Så spurgte Ida, hvorfor skal vi finde os i det? Og til det svarede Idas far og mor, at hvis man ikke gjorde som kejseren befalede ville man blive spist af dragen.

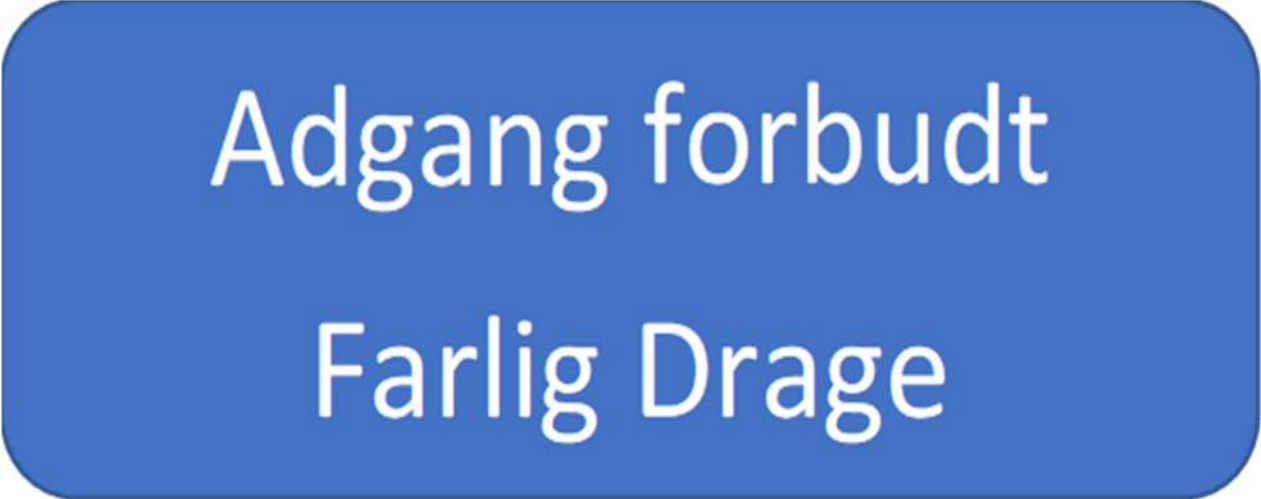
Så spurgte Ida om de nogensinde havde set dragen. Nej, det havde de ikke.

Nu blev Ida mistænksom og sagde til sin far. Lad os tage op i bjergene og finde dragen.

Som sagt så gjort. Om søndagen smurte Idas mor en stor madpakke og så drog Ida med sin far op i bjergene.

Alle vegne så de advarselsskilte om den farlige drage, men dragen var der ikke. De gik time efter time, men der var ingen drage.

Adgang forbudt
Farlig Drage

Til sidst kom de til en dal, hvor der lå en fabrik. De gik nærmere og så det var en skiltefabrik ejet af kejseren. På porten stod Adgang Forbudt - Kejserens Kejserlige Skiltefabrik.

Pludselig gik porten op og en vogn kørte ud. Det var kejseren. Med sig i vognen havde han en stor pose penge.

Så råbte Ida. Far, se det er jo snyd. Der er slet ikke nogen farlig drage! Kejseren vil bare tjene penge! Det er kejseren selv der er dragen, råbte Ida fortvivlet.

Idas far så meget bekymret ud og de skyndte sig hjem.

Da folk i byen hørte om deres tur i bjergene bredte nyheden sig hurtigt i hele Langbortistan.

Alle blev meget vrede på kejseren og han fik et velfortjent spark i rumpen med en tyrkisk snabelsko og blev sat på porten.

Og alle skiltene blev taget ned og begravet i et dybt hul.

Men Ida blev hyldet som en helt i hele Langbortistan og hun fik en guldmedalje, hvorpå der stod Dragedræberen.

Så blev alt igen normalt i Langbortistan.

Og sådan gik det til at kejseren i Langbortistan blev afsløret og sat på porten af en lille pige, der stillede et fornuftigt spørgsmål.

Da Ida blev voksen, fik hun både børn og børnebørn. Og Idas børnebørn elskede når hun fortalte om dengang hun drog op i bjergene med sin far for at finde dragen.

Og livet gik lykkeligt videre i Langbortistan og det gør det formentlig stadig.

Og kommer du nogensinde til Langbortistan kan du se, at der står en stor statue af dragedræberen Ida foran det kejserlige palads.

Pigen og rumraketten

Hej! Jeg hedder Bo og er 8 år. Jeg bor på Frederiksberg sammen med min mor og far og min lillesøster Ida. Hun er 5 år og skal starte i nulte klasse næste år. Hun glæder sig meget.

I vores familie går vi altid tidligt i seng, men en nat vågnede jeg ved at Ida græd. Vi deler værelse så jeg vågnede med det samme. Jeg spurgte hende hvad der var galt og hun fortalte hulkende, at hun havde haft en uhyggelig drøm.

Nu kom far ind i værelset og tændte lyset. Hvad er der galt spurgte far. Jo, jeg drømte at vi alle sammen druknede i en stor oversvømmelse fordi nogle onde mænd byggede osende skorstene med giftig røg. Jeg så det selv i fjernsynet, hulkede Ida.

Så, så, sagde far. Det var ikke meningen, at du skulle se den fjernsynsudsendelse. Jeg troede, at du legede inde på dit værelse. Det var en rigtig dum udsendelse. Det skal du ikke tage dig af. Der er nogle mennesker i fjernsynet der laver den slags udsendelser for at skræmme os alle sammen så de kan tjene en masse penge. Det er noget mærkeligt noget, men man kan faktisk tjene penge på at gøre folk bange. Det er selvfølgelig forkert, men nu vil jeg fortælle jer en lille historie.

Juhu tænkte jeg og hoppede op i sengen til Ida. Vi elskede når far fortalte historier. Så satte far sig på sengekanten og begyndte at fortælle.

I gamle, gamle dage var det hele dækket af et tykt lag is. Det hed Istiden. Men en dag begyndte det at blive varmere og isen begyndte at smelte og vandet steg. Og snart blev de danske øer, hvor vi bor, dannet. Og så pibede det frem med træer og grønt græs og der kom dyr. Men der kom også mennesker. Jo varmere det blev jo mere voksede det alt sammen og jo lettere blev det for menneskene at klare sig.

Men der var også mennesker, som boede i dybe dale. Og for dem var det et problem, at isen smeltede og vandet steg.

I en sådan dal boede der en mand der hed Noah sammen med sin familie og deres dyr. Noah var tømrer og elskede at lave ting i træ. Han sagde altid; det er en god ting at lave ting. Det er en dum ting at lave ingenting. Hele familien plejede at grine når Noah sagde det.

Men det var rigtigt. For da vandet begyndte at stige byggede Noah bare et skib med plads til hele familien og alle deres dyr.

Og sådan sejlede de alle sammen afsted da vandet steg.

Efter flere dage på havet kom de til en dejlig grøn ø, hvor de gik i land og levede lykkeligt til deres dages ende.

Så søde lille Ida, du skal ikke være bange, sagde far og strøg hende kærligt over håret. Vandet stiger ikke så meget i vores tid. Og i øvrigt bor vi på 5. sal. Her kan vandet slet ikke nå op. Og skulle det blive et problem en gang i fremtiden så flytter vi bare til Himmelbjerget ovre i Jylland.

Himmelbjerget, udbrød Ida. Det lyder spændende. Der vil jeg gerne bo. Så kan du bygge et hus til os på Himmelbjerget far. Du er jo også tømrer. Så grinede far og sagde ja, ja sov nu godt søde børn da han slukkede lyset.

Og Ida sov godt den nat mens hun drømte om at bygge et skib og et hus på Himmelbjerget.

Næste morgen sprang Ida glad ud af sengen og råbte. Far, hvornår skal vi flytte over op på Himmelbjerget? Mor havde nær fået kaffen galt i halsen.

Det gør vi når der står vand nede i opgangen og du har tegnet et hus til os grinede far velvidende at dette aldrig ville ske. Mor rystede opgivende på hovedet.

Men Ida gik straks i gang med at tegne et hus på Himmelbjerget.

En dag købte min far en stjerneikkert. Den kom med fragtmænd i en stor papkasse.

En klar sommeraften tog far kikkerten ud på altanen og viste os stjernerne på himlen. Både Ida og jeg syntes det var vildt spændende at se stjernerne forstørret igennem kikkerten.

Så sagde far, at en dag skal mennesket ud i rummet. For at komme det må vi bygge nogle rumskibe. Det er lige som Noah der byggede et skib råbte Ida ivrigt. Ja, sagde far. Du har fuldstændigt ret. Og derfor må vi bygge nogle fabrikker, hvor vi kan bygge rumskibe grinede far.

Fra den dag drømte Ida om spændende rejser ud i rummet og hun gik straks i gang med at tegne et stort rumskib med plads til hele familien. Ligesom Noah havde gjort det i gamle dage.

Siden da hørte jeg aldrig Ida vågne op om natten på grund af uhyggelige drømme.

Og Ida tegnede og tegnede rumraketter, huse, skibe, alt muligt. Og hun blev dygtigere og dygtigere for hver dag der gik.

Mikas Grevy

Da Ida blev voksen blev hun verdensberømt tegner og hun tegnede det første store rumskib, som skulle sendes ud på eventyr i rummet.

Og hun havde aldrig uhyggelige drømme mere, men drømte i stedet om eventyr i rummet og alle de spændende ting hun skulle tegne.

Måske er der også børn på en stjerne i det fjerne, som kigger ned til dig.

THA

Nissen som skulle have ny bil

Der var engang en sød lille nisse, som skulle have ny bil. Han gik derfor ned til den lokale bilforhandler, hvor han mødte en rar bilsælger, der sagde: »Se, her er en helt ny smart bil, som slet ikke bruger noget brændstof da den bliver drevet frem af vinden«.

Nissen kiggede interesseret på bilen og spurgte: »Hvorfor er der ikke noget rat i bilen?«. Bilsælgeren svarede: »Det er ikke nødvendigt med et rat i denne type bil da den kører i den retning vinden blæser«.

Nissen kløede sig i nakken og sagde: »Der er jo heller ingen speeder i bilen«. Hvortil bilsælgeren svarede: »Det er heller ikke nødvendigt med en speeder i denne type bil da den kører lige så hurtigt, som vinden blæser.«

Nissen kløede sig atter i nakken og sagde: »Der er jo heller ingen tændingsnøgle!« Hvortil bilsælgeren svarede: »Det er heller ikke nødvendigt med en tændingsnøgle i denne type bil da den kun kører når vinden blæser.«

Nissen kløede sig atter i nakken og spurgte: »Hvad så hvis jeg skal ud at køre når det ikke blæser?« »Så bliver du nødt til at have en almindelig bil ved siden af.« svarede bilsælgeren.

Nissen kløede sig igen i nakken og spurgte: »Hvad koster denne bil der drives af vinden?« »Den koster det dobbelte af en almindelig bil« svarede bilsælgeren.

Nu blev nissen bekymret: »Vil det så sige, at jeg skal betale det dobbelte for vindbilen og så skal jeg tilmed have en almindelig bil i reserve til når det ikke blæser? Det er jo den tredobbelte pris!« »Ja« svarede bilsælgeren og smilte bredt.

Nu blev nissen for alvor bange for han så, at bilsælgeren havde knurhår og hugtænder og i virkeligheden var en vampyr i forklædning.

Så løb nissen, så hurtigt hans små træsko kunne holde, ud af butikken og hele vejen hjem til sin søde nissekone, der netop havde lavet risengrød.

Mens de hyggede sig og spiste risengrøden, fortalte nissen sin kone om det frygtelige møde med vampyren og de aftalte, at de fremover skulle være meget på vagt overfor vampyrer i forklædning.

En duft af blomster

Der var en gang et lille land der hed Dania. En dejlig grøn ø, hvor bøgen spejlede sig i bølgen blå. Alt var godt og hyggeligt i Dania indtil kongen en dag besluttede sig for at køre en tur på landet.

Han kom til en smuk bondegård, hvor han bad sin chauffør holde ind så han kunne hilse på bonden der gik i marken.

God morgen deres majestæt, sagde bonden glad og lettet på sin stråhat. God morgen bonde, sagde kongen. Sig mig, hvad er det for en fæl lugt her er, spurgte kongen. Jo, sagde bonden, det er mit kvæg. Puha, hjemme på slottet dufter der altid kun af blomster. Lad os komme afsted, sagde kongen til sin chauffør, og så kørte de afsted.

Da kongen kom hjem til sit slot igen, kaldte han straks på sin minister for at klage over den ubehagelige lugt på landet. Vi må straks gøre noget. Hele Dania skal dufte af blomster og ikke af koprutter. Alle koprutter skal fremover indfanges i prutteballoner og pumpes ned i mit underjordiske gaslager under slottet. Og bønderne skal betale mig 25 øre i afgift for hver prutteballon der nedpumpes i gaslageret, befalede kongen.

Som sagt så gjort. Den næste dag blev der udsendt en meddelelse til hele folket i Dania om at alle koprutter fremover skulle indfanges i prutteballoner og afleveres til hoffet, der så vil sørge for at prutterne blev pumpet ned i kongens underjordiske gaslager under slottet mod en betaling på 25 øre.

Og nu stod folk i lange køer udenfor slottet med prutteballoner i massevis. Folk var meget kede af det for de kunne jo ikke passe markerne og dyrene når de stod i kø ved slottet. Og så skulle tilmed betale kongen 25 øre pr. prutteballon i afgift.

Men kongen var glad. Pengene strømmede ind i kongens skatkammer, alt imens kongens folk pumpede koprutter ned i Danias undergrund. De pumpede og pumpede dag og nat og trykket i gaslageret steg og steg.

Men ingen ænsede noget før en morgen da kongen hørte en mærkelig knagende lyd. Han kaldte straks på sin tjener. Sig mig, hvad er det for en mærkelig knagende lyd, der forstyrrer mig i min morgenmad, spurgte kongen irriteret. Så begyndte lysekronen over kongens morgenbord at svaje fra side til side. Nu må dette ophøre, skreg kongen. Jeg vil have mine pandekager i ro og fred. Men lyden blev højere og højere.

Pludselig skælvede hele kongeslottet og med et kolossalt brag sprang gaslageret hele kongeslottet i luften.

Og kongen med hele hans følge blev slynget højt op i luften, men landede heldigvis blødt i bondens høstak ude på landet.

Da kongen og hans følge nu ikke længere havde et fint slot og da alt deres fine tøj var ødelagt, måtte de nu hjælpe bondemanden med at passe dyrene på bondegården.

Kongen vænnede sig snart til at passe bondens dyr og blev på sine gamle dage glad for at bo på landet. Nu syntes han ikke længere der lugtede fælt på landet. Nej, han blev rigtigt glad for livet på landet og for landbruget. For landbruget gav jo mad på bordet.

Det mærkelige ved hele historien er, at der hvor kongens slot og gaslageret havde ligget voksede der nu de smukkeste vilde blomster og der duftede himmelsk. Duften var skønnere end kongens parfumer.

Og alle pengene fra kongens skatkammer blev ved eksplosionen spredt ud over hele landet.

Så hvis du en dag finder en gammel bøjet 25-øre kan den stamme fra den gang kongen af Dania indførte en prutteafgift og en lille prut blev til en stor prut.

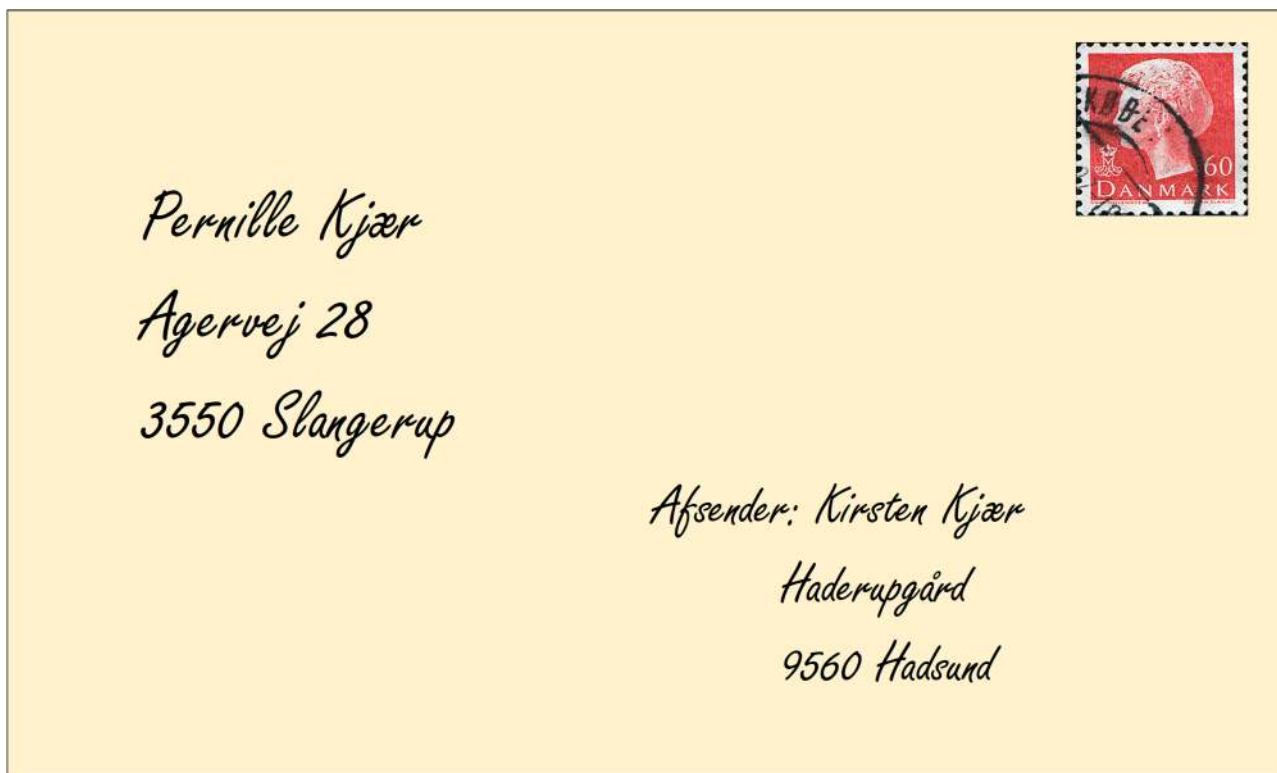

Brevet fra Farmor

Oldemors oldgamle fortælling om Kulleko.

Hej allesammen, jeg hedder Pernille. Jeg er tegner og tegner dagen lang. Og nu skal I bare høre.

For nogle år siden sendte min farmor, Kirsten Kjær fra Haderupgård i Hadsund, mig et brev. Ikke en e-mail eller en sms. Nej, et rigtigt gammeldags brev i en kuvert med et frimærke på. Uden på kuverten stod mit navn og adresse. Frimærket havde et motiv af dronning Margrethe den anden og det var stemplet Hadsund den 15. januar 2009.

I brevet lå der nogle gamle håndskrevne ark, som min oldemor Anne Cathrine Juul Møller havde skrevet. Det var historien om Kulleko.

En historie min oldemor fik fortalt af sin mor da hun var lille. Og hendes mor havde fået den fortalt af sin mor og hun af sin mor og hun af sin mor og så videre langt tilbage i tiden.

Min tip-tip-oldemor som hed Karen Marie Andersen blev født i Skals den 19. juli 1847. Og hendes mor, som er min tip-tip-tip-oldemor, hed Mette Christensdatter Kieldgaard og blev født Nr. Rind den 27. april 1814.

Min oldemor hed som sagt Anne Cathrine Juul Møller og hun blev født i Skørping i 1903. Hendes far var skolelærer.

De boede i den ene ende af et langt hus mens der var skolestue i den anden ende af huset. Huset ligger der endnu.

Min oldemor var meget dygtig i skolen og hun havde også en rigtig god hukommelse. Hun kunne navnet på alle markens blomster både på dansk og på latin.

Da oldemor skulle konfirmeres under første verdenskrig, var der ikke råd til at købe en ny kjole til hende. Så derfor fik hun syet en kjole af et gammelt grønt gardin. Hun blev meget glad for kjolen.

Om sommeren gik oldemor med sin familie til Øster Hurup for at bade og besøge sine onkler der. Det var før man havde biler i Danmark så de måtte gå hele vejen. Turen var på 24 kilometer hver vej.

Dengang var der heller ikke fjernsyn, computere, internet eller mobiltelefoner. Så da oldemor var barn fortalte man i stedet mange historier for at få tiden til at gå.

Her kommer en af dem. Fortællingen om Kulleko fortalt af min oldemor.

Der var engang en far og en mor med deres lille dreng Jørgen. Så havde de også et hus, de boede i, og der foruden en stald. Og i denne stald var Kulleko. Det var deres alle 3's gode ven, kan man nærmest sige, for fra den fik de jo al den dejlige sødmælk, som ingen af os kan undvære.

Nu var det sådan, at det var lige ved den tid, at Kulleko skulle føde en kalv, og da en skulle være hos Kulleko imedens, blev det bestemt, at det skulle være Jørgen. Han fik da besked om at smutte fra stalden over til faren og moren og give besked, når kalven var født.

Nu sad Jørgen så hos Kulleko, som snart efter fik kalven, og Jørgen sprang afsted og råbte til far og mor: "Kulleko har fået kalven."

Det varede vel lidt tid inden far og mor og Jørgen kom ind i stalden, men Kullekos bås var tom, kun den lille nyfødte kalv lå der. Nu kan det nok være at der blev stor bekymring. Hvordan skulle de gå den lille kalv uden sin moders mælk, ja og hvorfra skulle de selv få mælk?

"Vi synes, at du skal gå ud og finde Kulleko, du er en rask dreng, og du har måske lige så mange kræfter som vi", sagde faderen og moderen.

Men en god madpakke skulle han have, og det fik Jørgens mor lavet i en fart.

Så begav Jørgen sig ud for at finde Kulleko. Ud ad landevejen. Åh, hvor var vejen lang, og hvor blev han træt.

Så kom han til at tænke på sin mors madpakke, som han jo bar på. Jo, det skulle gøre godt. Og da han havde spist sig mæt, tænkte han meget inderligt på Kulleko, og så råbte han, idet han lagde øret ned mod jorden.

“Brøl nu lille kulleko, hvis du endnu er i live”. Og min sandten, helt svagt og langt borte fra hørte han: muhu-muhu.

Det kan nok være han nu fik fart på. Ud ad landevejen igen, trip, trap, trip, trap. Men efter nogen tid blev han igen så træt, tænkte på den gode madpakke, satte sig ved grøftekanten og spiste.

Og som før lagde han sit øre mod jorden og råbte: “Brøl lille Kulleko, hvis du endnu er i live”.

Som første gang hørte han Kulleko brøle sit muuh, men denne gang meget tættere. Så det gav ham friskt mod. Op fra grøftekanten og afsted, ud ad landevejen. Trip, trap, trip, trap.

Dog, igen blev han så træt så træt og måtte ty til det, der var tilbage af madpakken.

Denne gang var der en rund høj med græs på. Der satte han sig at spise. Og som før lagde han øret mod jorden og kaldte på Kulleko. Denne gang kom lyden fra Kulleko lige under ham.

Han gik rundt om højen og så at der var en indgang til et rum, og sandelig - der stod Kulleko - bundet. Jørgen skyndte sig at løse tøjret, og nu var han slet ikke træt mere. Hjemad, hjem til den lille kalv, hjem til far og mor. Hvor var han glad.

Som de nu begge travede rask af sted, hørte Jørgen støj bag sig, og da han vender sig om, ser han med gru en troldkælling og hendes datter - en troldtøs.

Jørgen rystede af skræk og sagde; "Kulleko! hvad skal vi gøre? Tag et hår fra min hale og læg det på jorden, og så byder og befaler jeg, at der bliver så stort et vand, at kun den flyvende fugl kan komme over".

Og straks var det mægtige vand der. Lettede travede Jørgen og Kulleko hjemad. Men på den anden side af vandet stod troldkællingen og hendes tøs. "Det skal ikke hjælpe dig stort din knægt", og til troldtøsen sagde hun; "Spring hjem efter fars store okse, den skal nok drikke alt det vand".

Troldtøsen havde syvmilestøvler på, så det var let for hende at hente oksen. Den kom og slugte alt vandet i sin mægtige mave.

Og nu varede det ikke så lang tid, før de fik øje på Jørgen og Kulleko, og de også på heksen og hendes tøs.

Igen blev Jørgen så bange, så bange. "Hvad skal vi nu gøre lille Kulleko?" græd Jørgen. Kulleko svarede; "Tag et hår fra min hale og læg det på jorden, og så byder og befaler jeg, at der bliver så stor en ildebrand, at kun den flyvende fugl kan komme over. - Og der blev et bål der knitrede og bragede og gik helt op imod himmelen. Hvor blev Jørgen beroliget.

Så afsted i rask fart. Men på den anden side af bålet stod en rasende troldkælling". Det skal ikke hjælpe dig stort din knægt!", skreg hun. Og til troldtøsen: "Spring hjem efter fars store okse, den kan kaste alt vandet op fra før, og så skal vi snart få slukket den ild".

Igen ved hjælp af syvmilestøvlerne, gik det nu i en rasende fart. Oksen kom og kastede alt vandet op på ilden. sish, sish, sish, sagde det og afsted gik det med at indhente Kulleko, som heksen ville have.

Men Jørgen og Kulleko kunne rigtigt nok mærke, at den grimme troldkælling nærmede sig med sit; "Det skal ikke hjælpe dig stort". Han jamrede; "Lille Kulleko! Hvad skal vi nu gøre?" Og Kulleko sagde; "Tag et hår fra min hale og læg det på jorden, og så byder og befaler jeg, at der bliver så højt et bjerg, at kun den flyvende fugl kan komme over."

Og se der blev et kæmpe bjerg. Hvor blev troldkællingen rasende. "Det skal ikke hjælpe dig stort, din knægt", og til troldtøsen; Spring hjem efter fars store boremaskine, så vi kan bore gennem bjerget".

Og troldtøsen for hjem og kom igen med boret. De begyndte at bore i bjerget. Der blev et hul som troldkællingen for ind i, for hun var så utålmodig, at hun ikke kunne vente, til de havde boret nok. Hun skældte og smældte, og snart kunne hun ikke engang komme ud ja så gal var hun, at hun sprang i flint, og blev siddende i bjerget.

Men Jørgen og Kulleko kunne nu komme frelst hjem til den lille nyfødte kalv, der jo skulle have sin mors mælk og til faderen og moderen, der havde ventet så spændt.

Snip, snap, snude,
Nu er historien ude.
Tip, tap, tønne,
Nu kan du begynde.

Sådan sluttede min oldemor altid historien om Kulleko.

Men historien er slet ikke slut. For nu skal I fortælle historien videre til nogen I kender. Og hvis I får børn og børnebørn en gang kan I også fortælle dem historien. På den måde kan historien om Kulleko leve videre i mange, mange år endnu.

I kan også prøve at se hvem af jer der kan tegne den bedste tegning af Kulleko og Jørgen, der bliver forfulgt af den hæslige troldkælling og hendes troldtøs.

I kan også prøve at tegne troldtøsen med sine syvmilestøvler.

Eller hvem vil tegne den søde Kulleko?

Hvis I har en oldemor, kan I spørge hende om hun kender historien om Kulleko.

Ellers spørg jeres mor og far om de kender historien om Kulleko. Hvis de ikke kender historien, kan I fortælle den ved middagsbordet i aften, ligesom man gjorde i gamle dage.